

— Агов, тату! Лови!

Кейсі кинув фризбі через доглянутий зелений газон. Батько скорчив гримасу, примруживши очі від сонця. Фризбі вдарилося об землю і кілька разів підстрибнуло, перш ніж загальмувати під живо-плотом на задньому подвір'ї будинку.

— Не сьогодні. Я зайнятий, — відповів доктор Брювер, різко розвернувся і поквапився у дім. Розсувні двері гучно захряснулися за його спиною.

Кейсі відкинув з лоба пряме біляве волосся.

— Що на нього найшло? — спитав він у своєї сестри Маргарет, яка спостерігала всю сцену, стоячи біля дерев'яного гаража.

— Сам знаєш, — спокійно сказала Маргарет.

Вона витерла руки об джинси і підняла вгору, запрошуючи брата до кидка.

— Давай я з тобою пограю, — запропонувала вона.

— Окей, — байдуже погодився Кейсі.

Він повільно рушив до живоплоту по фризбі.

Маргарет підійшла ближче. Їй стало шкода Кейсі. Вони з татом були насправду близькі: разом грали у м'яча, фризбі чи у відеоігри. Але, схоже, тепер у доктора Брюера на це більше не було часу.

Підхопивши фризбі, Маргарет усвідомила, що себе їй теж шкода. До неї тато також змінив ставлення. Насправді він тепер стільки часу проводив у підвалі, що ледве перекидався з нею слівцем.

«Він мене навіть Принцескою більше не називає», — спало на думку Маргарет. Вона ненавиділа це прізвисько. Та все ж прізвисько — ознака близькості.

Вона перекинула братові червоне фризбі. Паршивий кидок. Кейсі кинувся ловити, але тарілка слизнула повз. Маргарет підняла погляд на золоті пагорби далеко за подвір'ям.

«Каліфорнія, — подумала вона. — Тут так дивно. Здуріти, зараз середина зими, а на небі ні хмаринки, і ми з Кейсі гасаємо в джинсах і футболках, наче влітку».

Вона підстрибнула, впіймала тарілку і покотилася по педантично підстриженому газону, переможно тримаючи фризбі над головою.

— Показушниця, — Кейсі був явно не вражений.

— Це ж ти в сім'ї головний випендрьожник, — не залишилася в боргу Маргарет.

— А ти зануда.

— Так, Кейсі, ти хочеш, щоб я з тобою пограла чи ні?

Він знизав плечима.

«Останнім часом всі якісь заведені», — подумала Маргарет.

Вона високо жбурнула тарілку. Та пролетіла просто над головою у Кейсі.

— От сама і йди по неї! — розлючено заволав брат, вперши руки в боки.

— Ні, ти!

— Ти!

— Кейсі, тобі вже одинадцять. Припини поводитися, як дворічне маля, — відрізала Маргарет.

— А ти поводишся, як однорічне, — пробурмотів брат і поплентався підбирати фризбі.

Але у всьому винен тато — це Маргарет чітко розуміла. Відколи він почав працювати вдома, напруга стала просто нестерпною. А тато все стирчить у підвалі зі своїми рослинами і химерними механізмами. Навіть на вулицю майже не виходить.

А якщо виходить — то не ловить фризбі.

І ні з ким із дітей і двох хвилин не проводить.

«Мама теж це помітила, — подумала Маргарет, розігнавшись і ще раз ефектно спіймавши тарілку, перш ніж врзалася у стінку гаража. — Через татову роботу вдома мама страшенно нервує. Вона вдає, що все нормально. Але ж очевидно, що вона за нього хвилюється».

— Шикарно впіймала, Пузанко! — піддражнив Кейсі.

Маргарет ненавиділа прізвисько Пузанка навіть більше за Принцеску. Рідні жартома називали її так, бо вона була худюща, як батько. Маргарет і зростом вдалася у тата, така ж висока, от тільки волосся в неї, як у мами, — пряме й каштанове, і вона, як і мама, кароока і смаглява.

— Не смій мене так називати, — Маргарет швиргнула братові червоний диск.

Він упіймав тарілку на рівні колін і кинув назад сестрі.

Майже мовчки вони перекидали фризбі одне одному ще хвилин десять-п'ятнадцять.

— Мені спекотно, — зрештою сказала Маргарет і затулила долонею очі від сонця. — Ходімо в дім.

Кейсі шваркнув тарілку об гаражну стіну. Та впала на траву. Хлопець підбіг до фризбі.

— Тато завжди довше грає, — сварливо дошкулив він. — І подає краще. Ти кидаєш, як дівчисько.

— Дістав, — простогнала Маргарет і жартівливо штовхнула брата, який підтюпцем біг до дверей. — Ти взагалі як шимпанзе кидаєш.

— А чому тата звільнили? — раптом спитав Кейсі.

Маргарет кліпнула очима. І зупинилась. Питання заскочило її зненацька.

— Що?

Бліде, вкрите ластовинням обличчя брата посерйознішало.

— Ну ти ж знаєш. Але чому? — повторив він, вочевидь збентежений.

Протягом всіх чотирьох тижнів, що батько сидів удома, вони з Кейсі не обговорювали цієї теми. І це доволі дивно, адже брат і сестра були майже однолітками — лише рік різниці.

— Ми ж переїхали сюди, щоб він типу міг працювати у Політеху, так? — уточнив Кейсі.

— Так. Але... його звільнили, — відповіла Маргарет напівпошепки — ану ж батько почує.

— Проте чому? Він що, лабораторію підірвав чи щось таке? — всміхнувся Кейсі.

Йому явно подобався сценарій, у якому їхній батько висаджує в повітря гігантську університетську лабораторію.

— Ні, нічого він не підірвав, — Маргарет посмикала себе за темне пасмо. — Ботаніки, знаєш, працюють з рослинами. У них небагато шансів щось підірвати.

Вони обоє розреготалися.

Кейсі ступив слідом за сестрою у вузьку тінь, яку відкидав їхній невисокий будинок у ранчо-стилі.

— Я не певна, що саме відбулося, — продовжила Маргарет, досі напівшепотом. — Але я трохи підслухала, коли тато розмовляв по телефону. По-моєму, він говорив із доктором Мартінесом. Начальником його відділу. Пам'ятаєш? Такий маленький тихий чоловічок, який був у нас на барбекю в той вечір, коли гриль загорівся?

Кейсі кивнув.

— То це Мартінес звільнив тата?

— Напевно, — прошепотіла Маргарет. — З того, що я почула, ясно: це якось пов'язано з рослинами, які батько саджає. Типу якийсь експеримент не вдався чи щось у цьому дусі.

— Але ж тато реально дуже розумний, — Кейсі говорив так, наче Маргарет із ним сперечалася. — Якщо з експериментом не склалося, він би придумав, як усе виправити.

Маргарет знизала плечима.

— Це все, що я знаю, — підсумувала вона. — Годі, Кейсі. Ходімо в будинок. Я вмираю від спраги!

Вона висолопила язика і застогнала, демонструючи, що їй конче необхідна вода.

— Ти огидна, — відреагував Кейсі.

Він відчинив розсувні двері і прослизнув поперед сестри, щоб бути першим.

— Хто огидний? — спитала місіс Брювер, стоячи біля раковини.

Вона обернулася привітати дітей.

— Відповідати не обов'язково.

«Мама сьогодні якась особливо втомлена», — подумала Маргарет, помітивши павутиння тоненьких зморщок у кутиках маминих очей і першу просивінь у її каштановому волоссі, що падало до пліч.

— Як я це ненавиджу, — зронила місіс Брювер, знову розвертаючись до раковини.

— Що саме? — Кейсі підійшов до холодильника і вийняв пакет соку.

— Чистити креветки.

— Фу! — не втрималася Маргарет.

— Дякую за моральну підтримку, — сухо відгукнулася місіс Брювер.

Задзвонив телефон. Витерши руки кухонним рушником, вона квапливо пішла брати слухавку.

Маргарет теж дістала з холодильника пакетик соку, встромила трубочку і попрямувала за Кейсі у коридор. Двері у підвал, зазвичай щільно зачинені, коли там працював доктор Брювер, зараз зяли щілиною.

Кейсі почав було зачиняти їх, аж раптом зупинився.

— А ходімо глянемо, що там тато робить, — запропонував він.

Маргарет всмоктала крізь трубочку останні краплини соку і зчавила порожній пакетик у руці.

— Окей.

Вона знала, що батька, напевно, турбувати не варто, але цікавість узяла гору. Він уже місяць безвилазно працював унизу. Йому доставляли всяке страшенно цікаве обладнання, освітлювальне приладдя і рослини. Майже щодня він проводив у підвалі як мінімум вісім-дев'ять годин, займаючись хто його зна чим. І жодного разу не показав рідним результат роботи.

— Так. Погнали, — погодилася Маргарет.

Зрештою, це був і їхній будинок.

До того ж, хтозна — може, їхній тато саме чекав, коли діти нарешті виявлять якусь зацікавленість?